

De bladpootrandwants...

dennenliefhebber met gespierde kuiten

Voor mensen die niet bekend zijn met deze grote insectensoort kan het even schrikken zijn om een bladpootrandwants in huis aan te treffen. Het KAD krijgt deze mooie wants dan ook zo af en toe ter determinatie aangeboden.

Tekst: Vera de Visser, KAD

Verwarring

De associatie met bijvoorbeeld een boktor is snel gemaakt. Ook wordt er nogal eens gedacht dat ze kunnen steken of bloed kunnen zuigen, zoals een aantal van hun 'neven' uit dezelfde orde van de wantsen dat kunnen. Denk daarbij aan de overbekende bedwants. Of aan de *kissing bugs*, een groep wantsensoorten die wel wat op de bladpootrandwants lijken, maar in Europa niet voorkomen.

Steken of stinken?

De bladpootrandwants (*Leptoglossus occidentalis*) is echter een insect dat leeft van planten. Volstrekt ongevaarlijk dus! Hun voeding halen ze uit de sappen van zowel de bladeren als de zaden van bomen, waarbij ze een voorkeur hebben voor naaldbomen. De grove den is bijvoorbeeld een geliefde waardplant. Om hun voeding op te zuigen zijn bladpootrandwantsen in het bezit van een vrij lange steeksnuit. Als ze hardhandig verstoord worden zullen ze wellicht proberen om u daarmee te prikken, maar de kans dat ze uw huid daadwerkelijk kunnen doorboren is erg klein. In plaats daarvan zullen ze u proberen af te schrikken door een stinkende geur los te laten. Trouw-columnist Koos Dijksterhuis omschreef dit gedrag treffend als: "Waarom zou je steken als je ook een wind kunt laten?".

Pofbroek

De bladpootrandwants is, gezien zijn formaat, eigenlijk met geen andere in Nederland aan te treffen wants te vergelijken. De herkenning is dan ook vrij gemakkelijk: adulten zijn 15 tot 20 millimeter lang en hebben opvallend brede achterschelen, bijna als een soort pofbroek. Ze zijn

roodbruin van kleur en hebben meestal, maar niet altijd, een lichte zigzaglijn over de breedte van de vleugels. Daarnaast valt op dat ze een licht-donker patroon aan de zijanten van hun achterlijf hebben, vergelijkbaar met de rand van een dambord.

Snelle verspreider

Oorspronkelijk kwamen bladpootrandwantsen niet voor in ons land en het is daarmee dus een exoot te noemen. Een behoorlijk invasieve exoot zelfs: na zijn introductie in Italië in 1999 verschenen de eerste Nederlandse waarnemingen van deze Noord-Amerikaanse wants in 2007. Sindsdien winnen ze nog steeds terrein; afgelopen jaar was er sprake van zo'n 700 geregistreerde exemplaren. Als u deze insecten nog niet kent, wordt de kans dat u ze ook eens zult aantreffen dus steeds groter.

Vanwege hun menu zijn deze wantsen met name terug te vinden in een naaldbosrijke omgeving en op zandgronden. In warmere landen willen ze echter ook wel eens de smaak van loofbomen zoals citrus- en pistachebomen proberen. In die context worden ze dus wel gezien als schadelijke soort. De overlast die mensen in ons land kunnen ervaren van bladpootrandwantsen is daarentegen bijna uitsluitend hinderlijk van aard.

Met z'n allen de warmte opzoeken

Het moment waarop wij Noord-Europeanen last kunnen krijgen van bladpootrandwantsen treedt vaak op in de herfst, wanneer ze soms alleen, maar helaas soms ook in groten getale, huizen kunnen binnendringen. Daarbij maken ze gebruik van hun waarneming van infraroodstraling, waardoor verwarmde woningen oplichten als een aantrekkelijke schuilplaats. Eenmaal aangekomen bij een geschikte overwinteringsplek nodigen ze graag hun vrienden uit: een speciaal feromoon (signaalstofje) fungeert dan als uitnodiging. Daardoor heeft men in het najaar en de winter vaak last van meerdere of zelfs zeer grote aantallen bladpootrandwantsen in huis. Het moge duidelijk zijn dat, mocht de aanwezigheid van dit mooie insect als écht vervelend worden ervaren, wering de enige aangewezen maatregel is.

Kissing bugs (*Triatoma* sp.) vertonen wel enige gelijkenis met bladpootrandwantsen, maar missen de brede achterschelen.

Foto: Glenn Seplak (CC-BY-2.0)

Bladpootrandwants (*Leptoglossus occidentalis*).

Foto: Martin Cooper (CC-BY-2.0)